

8 F.

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

Nr 5

IN NEDERLAND 60 Ct.

Lees in dit nummer,
twee volledige tekenverhalen :

SURCOUF, KONING VAN DE KAPERS

EEN AVONTUUR VAN MEESTER MUS

en onze kroniek Expo

LEVE DE SNEEUW !

KLUBVRIENDEN, HIER IS EEN GEHEIME BOODSCHAP VOOR JULLIE !

T	B	S	M	N	E	E	S	H	T
E	E	U	I	N	E	D	S	U	N
W	K	A	T	N	E	S	R	U	O
K	V	U	E	S	R	A	D	A	R
E	D	N	E	A	T	N	E	E	L
B	N	X	L	P	I	E	N	L	N
E	N	I	E	E	O	U	Z	W	N
J	E	1	A	9	K	R	O	5	A
8	T	S	R	S	D	W	!	I	T
G	!	R	!	O	E	!	E	O	N

EN ZIEHIER NOG EEN CIJFERBOODSCHAP

12. 1. 5. 12. 6. 1. 17. 6. 21. 12. 17. 1. 13. 6. 8. 6. 12. 21. 6. 2. 4. 4. 5. 18. 20. 8. 9. 22. 8. 6. 2. 10. 11. 15. 1. 1. 6. 1. 19. 6. 3. 6. 1. 19. 9. 9. 10. 8. 6. 10. 21. 6. 24. 6. 10. 6. 1. 2. 6. 18. 10. 6. 5. 9. 1. 11. 11. 15. 12. 16. 17. 6.

DE POSTBODE WORDT VERWACHT

J.-A. GERRITSEN, Vossenburgstraat, 7, Voorburg, Nederland, *verwacht veel brieven van Vlaamse lezers.*

DOROTHY RIMANQUE, Berkenhof, Diest, België, *wil corresponderen met meisjes uit Arabië, Italië, Amerika, Australië en Spanje, in het Nederlands of Frans. Dorothy verzamelt postzegels en zichtkaarten, en houdt veel van tekenen.*

MARIA GABRIELA NOGUEIRA PESSOA DE AMORIM, rua do Apeadeiro, Villa Nova de Gaia, Madalene, Portugal, *verzamelt postzegels en zou graag in het Frans briefwisselen met Belgische meisjes.*

MARIA MANUELA REBELO MOTEIERO, rua Barbosa du Bocajo, 87, Lisboa, Portugal, *verwacht ook veel brieven (in het Frans) van meisjes die postzegels verzamelen.*

KRISTIAAN EMMERECHTS, Wolfshagenstraat, 1a, Neerijse, *zou graag in het Nederlands of in het Frans korresponderen met Kuifje's lezers die postzegels verzamelen.*

FILIP CAESTECKER, Scheepsdalelaan, 21, Brugge, *zou heel graag korresponderen met Kuifje's lezers uit Engeland en Engelse koloniën, die ongeveer veertien jaar oud zijn. Filip schrijft Nederlands en Frans en verzamelt postzegels. Hij houdt ook veel van sport. Verzekerd antwoord.*

YOLANDE CORTVRIENDT, Steenovenstraat, 18, Tielt, West-Vlaanderen, *is dertien jaar en verwacht veel brieven van meisjes.*

ONZE BESTE WEDERKERIGE WENSEN

gaan in het bijzonder naar volgende Kuifjeslezers : Jan Lambert van Mechelen, Filip en Michel de Tiège van Lommel, Martin Goedermans van Genk, Roger van Hoydonck van Mol, Rosine en Alice De Pauw van Brussel, Joris van der Linden van Tienen, Maurice Delande van Tienen, « De Witte Kaproenen » van Retie, Herman van Oudenhove van Merksem, Johan van de Heuvel van Mechelen, Norbert van den Abbeele van Gentbrugge, « Het Mezennestje » van Rijmenam, Paul Costers van Hever, A.-M. De Jonghe van Aalst, W. Henderson van Kortrijk, Laurent Spruyt van Diegem, L. Corné van Avelgem, Paule Vranckx van Maaseik, Marcel Torfs van Westerlo, Jan IJzerman van Leiderdorp, Zuid-Holland, Edward van Lier van Vilvoorde, Karel van der Hagen van Zwijnaarde, Willy Boonen van Hasselt, Paul en Jan Sijmoens van Zele, Walter De Buyst van Wommelgem, Frank Telrit van Oudenaarde, Edward Lhopital van Brussel, Henri Litsenborg van Wilrijk, Gunther en Marleen Frissen, Albert van Bogaert van Westmalle, Hugo Metdepenningen van St-Niklaas, Edgar Simons van Lier, Gilberte van Hembrouck, Jean-Marie Berré van Lokeren, Jorissen van Ekeren, Walter Luyten van Lier, Hedwige Schoupen van Liedekerke, Annie De Maere van St-Niklaas, Paul Leloux van Blankenberge, Marleen Blondé van Antwerpen, Norbert van Den van Gentbrugge, Kamiel Eeckhout van Hamme, Jenny Davidt van Heule, Hedwig Maginet van St-Maria-Oudenhove; en vele, vele andere Kuifje's vrienden nog...

DE NIEUWE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

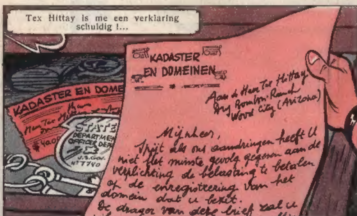
HET HUIS VAN DE STERKSTE

Chick Bill stelt in het kantoor van Tex Hittay een klein onderzoek in. Hij vindt er allerlei dingen die hem intrigeren...

TEKENINGEN VAN TIBET — SCENARIO VAN GREG

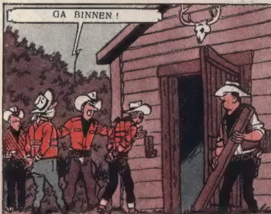

(Wordt voortgezet.)

DE GROTE MATCH

Tekst en tekeningen van Jean Graton

Michel Vaillant wenst in Argentinië de titel van wereldkampioen te behalen. Toto, de fotograaf die hem begeleidt, wordt tamelijk onzacht behandeld...

Michel, ik ben blij je te kunnen voorstellen aan je tegenstrever, **STEVE WARSON !**

WARSON

!?

?

WARSON

LEVE WARSON !

5

(Wordt voortgezet.)

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

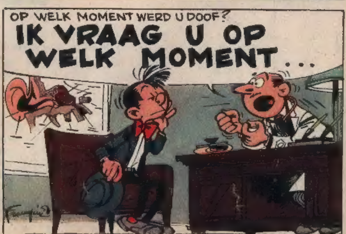

Allen naar de EXPO

MEER VRIENDSCHAP IN DE WERELD

WEET je wat de struisvogel doet als hij wil ontsnappen aan de jager of de fotograaf? Hij steekt de kop in het zand en beweegt niet meer. De struisvogel ziet niets en meent nu dat hij door niemand gezien wordt. Dat is niet erg verstandig, maar is het niet waar dat wij de struisvogel dikwijls nabootsen?

Je weet dat het voor het ogenblik niet al te schitterend gaat in de wereld en het zou belachelijk wezen zulks te ontkennen of te verbergen. Men kan de situatie in één zinnetje resumeren : nu is het nog vrede, maar... De organisators van de Internationale Wereldtentoonstelling '58 struikelden enkele jaren geleden reeds over die « maar ». Zij hebben echter het hoofd niet in het zand gestoken. Zij handelden. Meer dan vijftig naties en internationale organismen aanvaardden het met geestdrift deel te nemen aan de Wereldtentoonstelling, wat bewijst dat de hoop op de vrede het aanschijn van de wereld kan veranderen. De bulldozer « Hoop » kan en moet de weg effenen die de mensen naar de onderlinge vriendschap leidt.

Men kan niet op het zand bouwen, men moet de vriendschap van morgen op een brede en stevige basis vestigen en het is dat wat men te Brussel in april a.s. wil doen. De mensen uit heel de wereld zullen zich aldaar als het ware in een spiegel kunnen bekijken en zij zullen ontdekken dat het niet meer mogelijk is geïsoleerd te leven. Op de Wereldtentoonstelling '58 werden speciale paviljoenen opgericht die de mens moeten bewijzen dat hij steeds minder alleen is en dat alléén de samenwerking van alle naties tot iets goeds kan leiden.

Op de Wereldtentoonstelling zijn o.m. volgende organisaties vertegenwoordigd : de Verenigde Naties, de Raad van Europa, de Europese Gemeenschap van Steenkolen en Staal. Zij willen de bezoekers verklaren wat er precies achter deze titels schuil gaat.

Over solidariteit praat men al te gemakkelijk en wat erger is, men praat er zelfs veel over om helemaal niets te zeggen! Het is echter niet met woorden dat men in de toekomst 1.500 miljoen mensen, die heel hun leven hongerlijden, zal kunnen voeden en het is ook niet met mooie redevoeringen dat men de 700 miljoen analfabeten die onze planeet nog telt zal leren lezen en schrijven!

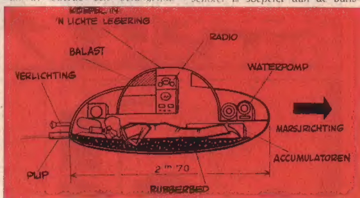
De bulldozer « Hoop », waarover wij je zoeven hebben gesproken, staat vóór je deur. Laat hem niet wachten. Stap in, neem het stuur en schakel de motor in. Vergeet niet dat heel de wereld het oog op je gericht heeft.

IN EEN VLIEGENDE SCHOTEL NAAR DE DIEPZEE!

DE oceanografie of de wetenschap die zich bezig houdt met de studie van de diepzee, is de laatste jaren op de voorgrond getreden. Amerika, Rusland, Groot-Brittannië en nog andere naties, hebben schepen die de wereldzeeën bevaren met als enig doel duikers, gewapend met vernuftige instrumenten te doen afdalen om te kijken hoe het er daar beneden uitziet.

« Ob », een oceanografische boot van Sovjet-Russische nationaliteit, voerde een belangrijke opdracht uit aan de Zuidpool, terwijl een ander schip, de « Vittaz » (paladijn) de Stille Oceaan op zeer grote diepte langsheen de Carolinen- en Marianen-eilanden exploreerde. Het resultaat van deze exploraties is interessant. In 1951 vond het Britse schip « Challenger », dat wat men voor het diepste punt van de Stille Oceaan hield : 10.863 m. In augustus van vorig jaar ontdekte de « Vittaz » echter een diepte van 10.960 m. Dat is voor het ogenblik het rekord, het diepste punt van de Stille Oceaan.

De « Calypso » onder leiding van kommandant Cousteau bestudeerde de penetratie van het water van de Middellandse Zee in de Atlantische Oceaan. De « Calypso » voer naar de Azoren om na te gaan of het juist is dat het water van de Middellandse Zee, dat zouter en dus dichter is dan het water van de Oceaan, tot aan de Azoren spoelt. Alvorens te vertrekken, nam de bemanning van de « Calypso » proefnemingen met verschillende nieuwe instrumenten, o.m. met een soort van vliegende schotel die dient om... te duiken. Wat is dat eigenlijk voor een ding? De duikende schotel is soepeler dan de batiscaaf van kommandant Houot. Zij duikt slechts tot op 500 m, maar is, dank zij haar maneuvreerbaarheid en haar grote actieradius, geschikt voor een heleboel interessante studies. Als propulsie wordt hun straalpijp benut : een pomp stuwt het water, dat vooraan opgeslorpt wordt, met kracht langs twee pijpen weg. De snelheid van deze duikende schotel bedraagt drie knopen. Alhoewel gemaakt uit lichte legeringen, weegt ze met het nodige materieel en de tweekoppige bemanning nog 3 1/2 ton. De twee passagiers van de duikende schotel liggen op een matras uit schuimrubber en kunnen het aldaar, dank zij de zuurstofvoorraad die ze meenemen, zes uren uithouden.

Een mooi stuk speelgoed

DE CYBERCAR

VOOR Sinterklaas, voor Kerstmis en Nieuwjaar — feesten die nu weer achter de rug liggen — werden er in de speelgoedwinkels van de grote steden en vooral dan in Duitsland en in Amerika honderden spoetniks te koop aangeboden. In Frankrijk keek jong en oud vol bewondering naar een stuk speelgoed dat de ietwat geheimzinnige naam « cybercar » droeg. In de « cybercar » werden de praktische verwezenlijkingen van twee recente wetenschappen, de electronica en de cybernetica, aangewend.

Door een korte lichtflits van je elektrische lamp, kan je de « cybercar » je wil opleggen, kan je dit speelgoed leiden. De « cybercar » moet echter vertrouwd zijn met je morse, want anders ontsnapt hij en evolueert naar eigen fantasie. Hij gaat vooruit, achteruit, stopt, draait rond als een tol, net zoals het hem bevalt. De « cybercar » leren kennen is op zichzelf reeds een boeiend avontuur.

Hoe deze robot nu eigenlijk werkt? Wel, dank zij twee elektrische motoren die lopen op batterijen van 4.5 volt. Een is de propulsiemotor die twee wielen in beweging brengt, de andere is de direktiemotor die achteraan een wiel in beweging brengt dat op zichzelf draait. De propulsiemotor wordt op de klassieke wijze ingeschakeld. De direktiemotor echter leidt men van op afstand en wel bij middel van een lichtstraal uit een zaklamp, die inwerkt op een foto-elektrische cel. Het direktiewiel achteraan begint dan te draaien. Het draait niet om het even hoe, dat hangt af van de belichtingstijd. De kunst bestaat er nu in de lichtstraal zodanig te richten en te doseren dat het direktiewiel in de gewenste positie komt.

De « cybercar » is dus wel een heel speciaal en heel interessant speelgoed.

HALLO, HALLO, HIER

LUC VARENNE

DE BESTE VOETBALSPELER VAN HET AFGELOPEN JAAR

IEDER jaar omstreeks dezelfde tijd kiest de Europese pers de beste voetbalspeler. De journalisten van zestien landen hebben zo pas de meester van het veld voor het jaar 1957 aangeduid. Deze namen kwamen uit de bus : 1. Di Stefano van Real Madrid; 2. de Engelsman Wright; 3. ex-aequo Kopa en Edwards; 5. de Spanjaard Kubala.

Di Stefano wint het echter op schitterende wijze van zijn rivalen, want hij kreeg 72 punten. De tweede, Billy Wright, oogstte er 19. Vorig jaar, je herinnert het je misschien nog wel, werd deze titel toegekend aan Stanley Matthews, de tovenaar van het voetbalveld. De Argentijn Di Stefano kreeg deze bijnaam nog niet. Tijdens de match Antwerp-Real Madrid gespeeld in november van vorig jaar te Madrid zag ik hem aan het werk. Hij speelde buitengewoon goed en was overal tegelijkertijd. Op een gegeven ogenblik scheelde het geen haar of hij had een goal gestopt!

★

VAN de zestien Europese technici die de lijst van de beste voetbalspelers maakten, brachten er twaalf hun stem uit op Di Stefano, drie gaven hem de tweede plaats en een, de Duitser Fritz Weilenman, citeerde hem niet. Voor Weilenman was de Russische speler Yasjine de beste speler ter wereld. De anderen waren het met deze mening niet eens, want Yasjine kreeg slechts de elfde plaats. Tussen de acht eerste namen zijn er zes middenvoors : Di Stefano, Kopa, Kubala, Charles, Streltzow en Taylor.

★

VOOR mijn konfrater Max Urbini is de Rus Yasjine de beste goalkeeper ter wereld en ik wil dit graag aannemen. Moesten we een elftal kunnen opstellen, gevormd door de beste voetbalspelers van Europa, zouden we hem als doelkeeper aanwerven. Als backs zouden we de Tsjech Novak en de Duitser Szymaniak nemen. Halfs : de Rus Netto, de Engelsman Wright en zijn landgenoot Edwards. In de aanvalslijn : Kopa en Kubala — deze laatste is een Hongaar maar Spanjaard genaturaliseerd en hij speelt te Barcelona — Di Stefano, Charles (van het land van Wales) en Gento (van Real Madrid).

★

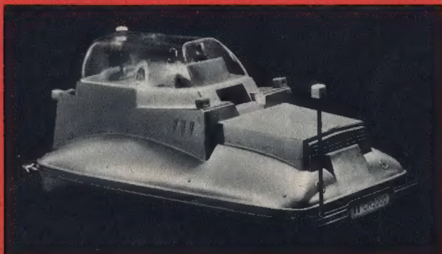
ALFREDO DI STEFANO is 33 jaar. Hij beging slechts een fout tijdens zijn loopbaan, ik was er getuige van : in april van vorig jaar in de match die Real speelde tegen Manchester voor de beker van Europa was hij, om een of andere reden, vreselijk woedend en nam wraak op Jacky Blanchflower, de centerhalf van de Engelse ploeg. Indien Horn, de Hollandse scheidsrechter, dit had gezien, zou hij Di Stefano onmiddellijk uit het veld hebben gestuurd. De 150.000 Spanjaarden die het wel hadden gezien zwegen plotseling. Ze waren waarschijnlijk erg verbaasd. Gelukkig

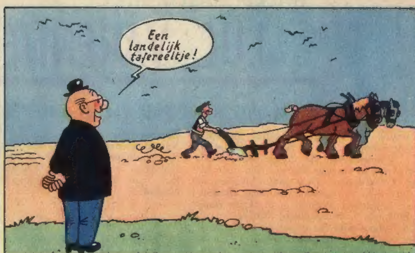
bekende Di Stefano onmiddellijk zijn fout en bood Blanchflower zijn ekskuus aan.

★

ALFREDI DI STEFANO is een genie van het leder. Hij is een volmaakt voetbalspeler en heeft zijn titel zeker verdiend. Wij feliciteren hem van harte.

MEESTER MUS
door BOB DE MOOR

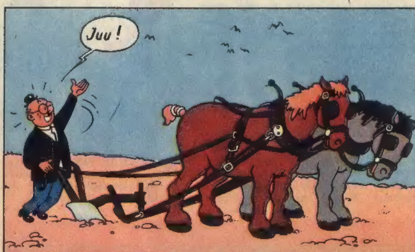

Een landelijk tafereeltje!

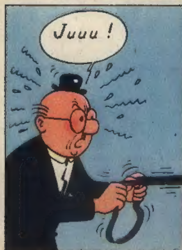

He, vriend, mag ik je helpen ploegen ?
WAT?

Het zou voor mij een genoegen zijn me weer verbonden te voelen met de natuur . . .
Gratis ?

En ken je er iets van ?
Ik stam uit een oud boerengeslacht. De zware kleigrond kleeft nog aan mijn schoenen !

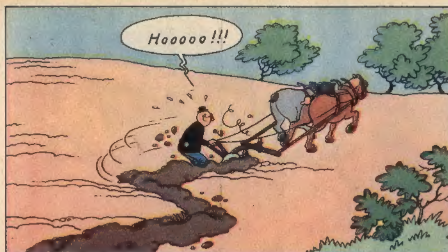

Ik zie niet in wat die schoenen daarbij komen doen !

Juu !

Juuu !

JUUUU!

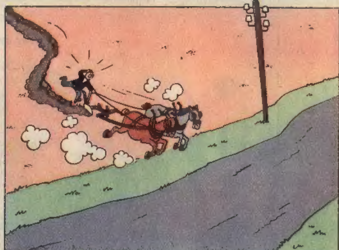

HEEEE!

Hooooo!!!

Skrunsj
Skrunsj

Een paar appels is goed voor paarden !

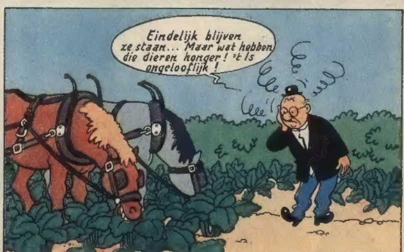

Hela !!!
Daggadap
Daggadap
Daggadap

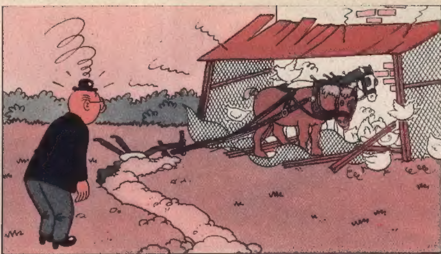

!

Aai ! Ze lopen naar de hoeve toe !

?
PRRSSJT

Eindelijk blijven ze staan... Maar wat hebben die dieren honger ! 't Is ongelooflijk !

Waar lopen ze nu naar toe ?

Oei ! De boer !

Wat een val !

Welke gek heeft te midden van de weg een ploegvoor getrokken ?!

MAAR...

Wat doen mijn paarden in het kippenhok ?
Ben je er wel zeker van dat de kippen niet in de stal zitten ?

EVEN LATER...
We zeiden dus : de fruitbomen , de moes-tuin, de waterleiding , het kippenhok, de fiets . . . En voor de weg kan je je misschien tot de gendarmen wenden . . .
De gendarmen...

Ben jij het die de weg ploegt ?

Kom maar terug als je goesting hebt , jij en je schoenzolen . Mijn veld is nog niet geploegd , maar de oogst is al betaald !
Einde

DO YOU SPEAK ENGLISH ?

Deze vraag kreeg Joris De Cat voortdurend te horen toen hij met zijn familie ging inschepen op de Engelse transatlantieker « Queen Mary », om zich naar de U.S.A. te begeven. Hij bracht er verschillende jaren door en vertelde ons daarover enkele interessante indrukken.

TOEN Joris tien jaar was, moest de familie De Cat naar Amerika gaan wonen, want vader De Cat, die diplomaat is, werd benoemd te San Francisco. Acht dagen na de inscheping te Londen zette de familie voet aan wal te New York. Op zee was Joris twee dagen zeeziek geweest, ten gevolge van een storm die het schip had moeten trotseren. Van uit New York ging de reis dan dwars door Noord-Amerika met de transkontinentale spoorweg waarvan we in de cowboyfilms vernomen hebben hoe moeilijk het geweest is deze aan te leggen.

Aan de bewaakte en onbewaakte overwegen langs de spoorweg zagen de kinderen De Cat voor het eerst cowboys in levende lijve. De familie verbleef twee jaar te San Francisco en te Seattle en keerde daarna naar het oude Europa terug met de « Nieuw Amsterdam », waaraan Joris één herinnering heeft bewaard : het eten was er beter en het personeel vriendelijker dan op de « Queen Mary ». Zo'n transatlantiekers zijn echte drijvende eilanden. Men leeft er even zorgeloos als in een luxe hotel en kan er o.m. zwemmen en naar de bioskoop gaan. Na een nieuw verblijf in België van anderhalf jaar, stak het gezin De Cat opnieuw naar de States over in april 1954. Deze maal reisde men met de « United States » in vijf dagen van Le Havre naar New York.

Toen Joris voor de derde maal de transkontinentale spoorweg nam om van New York naar de Far West te reizen, kreeg hij voor het eerst Indianen te zien ! Wanneer Joris de armtierige roodhuiden in hun hutten zag leven, was zijn eerste gedachte : « Indiaan zou ik niet willen zijn » ! Al het romantische van het leven in de prairie is verschrompeld tot een troosteloos bestaan. Ze vlechten korfjes en dansen voor de toeristen. Aan dat tweede verblijf in de States, dat drie jaar duurde, heeft Joris natuurlijk veel meer herinneringen bewaard, want hij is intussen een halve Amerikaan geworden. In een van de volgende nummers publiceren we zijn Amerika-indrukken. Toen ik Joris een sigaret presenteerde tijdens onze konversatie, weigerde hij deze beleefd, en als verklaring gaf hij op : « Ik zou graag een mijl willen lopen in vier minuten ».

De Golden Gate-brug te San Francisco.

DE AVONTUREN VAN 't PRINSKE

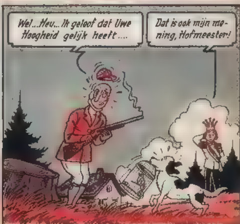

KUIFJE vertelt je...

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONIANS

TEKENINGEN VAN L. EN F. FUNCKEN

DE FRANSE KROON

JACQUES DE MOLAY, grootmeester van de Tempelieren, stierf op de brandstapel. Alvorens de geest te geven veroordeelde hij, naar verluidt, de paus en de koning en voorspelde dat zij nog ditzelfde jaar het tijdelijke met het eeuwige zouden verwisselen. Deed hij Gods straf over het pausdom en de dynastie van Frankrijk neerkomen ? Een eeuw onheil ? Wie zal het uitmaken ? De Heilige Stoel kreeg af te rekenen met het schisma en de tegenpausen. Dat duurde een eeuw. Voor de Franse kroon kwam de Honderdjarige oorlog met al zijn rampspoed.

1. - DE SALISCHE WET

PHILIPS DE SCHONE stierf in 1314 en liet drie zonen na. Lodewijk X, de oudste, volgde hem op maar stierf twee jaar later. Lodewijk had alleen dochters. Vlak na zijn dood werd hem een zoon, Jan I, geboren die echter spoedig stierf. Volgens de Salische Wet, die de vrouwen het recht ontzegde de troon te bestijgen, ging de kroon naar de tweede zoon van Philips de Schone. Philips V, bijgenaamd de Lange. Hij stierf zes jaar later en liet slechts dochters na Karel IV. derde zoon van Philips de Schone, werd koning. Hij overleed zes jaar nadien en liet dochters na...

2. - PHILIPS VI VAN VALOIS.

STEEDS volgens de Salische Wet, ging de kroon van Frankrijk naar Philips VI van Valois. Het was de eerste keer dat een Franse koning niet de opvolger van z'n vader was. Er was echter ■ man die de Salische Wet verwierp en de kroon opeiste: die man was Edward III, koning van Engeland. Volgens die Salische Wet waren de vrouwen en de afstammelingen in vrouwelijke lijn van de troon uitgesloten.

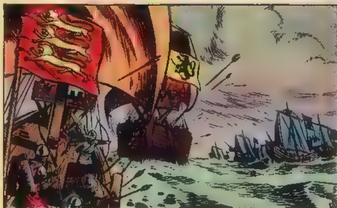
3. - EDWARD III

HIJ volgde zijn vader Edward II op en was, langs moederszijde, de kleinzoon van Philips de Schone. Zijn moeder immers was de hoogmoedige Isabella, oudste dochter van Philips de Schone. Edward III was eveneens erg hoogmoedig. Hij stichtte de orde van de Kousenband : « Honni soit qui mal ■ pense ! », zei hij.

4. - JACOB VAN ARTEVELDE

DE toestand tussen Frankrijk en Engeland was zeer gespannen, een genster was genoeg om het kruitvat te doen ontploffen. Toen beging Lodewijk van Nevers, graaf van Vlaanderen, vazal en vriend van Philips VI van Valois, de grote flater de Vlaamse wevers te verbieden wol uit Engeland in te voeren. Heel de handel met het eiland was voortaan verboden. Er kwam werkloosheid, honger en opstand. De Gentenaars kozen als leider de lakenkoopman Jacob van Artevelde. Deze knoopte onderhandelingen aan met de Engelsen en Edward III ontscheepte in Vlaanderen.

5. - SLUIS

OP 23 januari 1340 erkende Jacob van Artevelde Edward III van Engeland als wettige koning van Frankrijk. Het spreekt vanzelf dat Philips VI daarmee niet in zijn nopjes was ! Hij stuurde de Franse vloot naar het Zwin maar deze werd door Britten en Vlamingen voor Sluis deerlijk toegetakeld. Dat was erg, want zonder schepen konden de Fransen niet naar Engeland varen... Ze zouden het op eigen bodem uitvechten en dat honderd jaar lang.

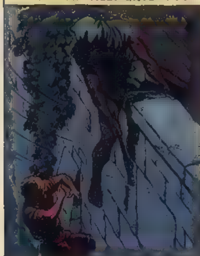
(Wordt voortgezet.)

DE ZWARTE KLAUW

Alex kon de benen grijpen van de man die Sulla heeft aangevallen...

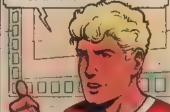

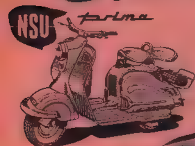

(Wordt voortgezet.)

ACHTER DE SCHERMEN VAN DE GROTE PRIJSVRAAG

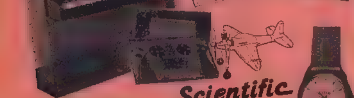

Welke prijs krijg jij?

SEDERT 11 december jl. kregen wij honderden antwoordformulieren per dag en op 15 januari te middernacht werd onze Grote Prijsvraag, zoals vastgesteld onder artikel 6 van het reglement, afgesloten.

ONZE correctors hebben zich aan het werk gezet. Zij lezen ieder antwoord, geven punten, tellen deze punten op en klasseren de antwoorden. Daar er echter duizenden en duizenden formulieren binnen gestroomd zijn, zal dit werk weken vergen.

Over het algemeen waren de antwoorden goed, wat bewijst dat de lezers van « Kuifje » scherpzinnig zijn.

Het was niet zo moeilijk te weten te komen hoe oud men moest zijn om stemrecht te genieten. Deze leeftijd was echter voor onze Hollandse vrienden niet dezelfde als voor ons. Voor Holland is het drie en twintig, voor ons een en twintig jaar. De Geallieerde troepen ontscheepten in Normandië in 1944. Ook dat was makkelijk. Sommige deelnemers verwarden de muzen met de drie gratiën, met de zeven hoofdzonden en met de tien geboden !

Enkele vergissingen voor de tweede vraag, echter niet veel. Jullie keuze was over het algemeen uitstekend.

En dan de boodschap. Dit zinnetje moest jullie op het spoor brengen : « Onnodig de naam van het eiland te vertalen. » De titel van het boek « De Kleine Johannes » staat in de boodschap zelf en Frederik van Elden is wel door iedereen gekend.

De vierde vraag was wel wat moeilijker. Sommigen hebben ons het eiland Elba voorgeschoteld en anderen Sint-Helena. Met een beetje geduld hadden jullie het toch wel ontdekt.

De meesten van onze lezers hebben de sleutel gevonden om de koffer te openen.

Dan kwam eindelijk de proeve van de Fiat. Jullie hebben toch kans gekregen een Fiat van dichtbij te bekijken ! Indien jullie er zelf geen hebben, een buurman bezit er misschien een of wist hoe men die vragen juist beantwoorden kon. De bijkomende vraag was een kwestie van gezond verstand en een beetje rekenkunde.

De juiste antwoorden op onze Grote Prijsvraag publiceren we in « Kuifje » nummer 7, dat is binnen twee weken. Tot weldra, vrienden !

DE AANVAL OP MACH

door Phil DAMBLY
Tekst : Wim DANNAU

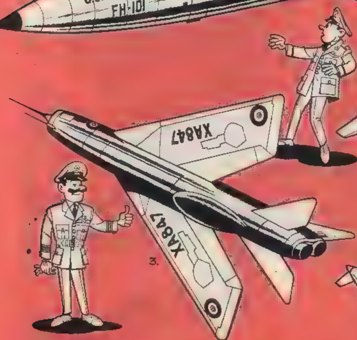

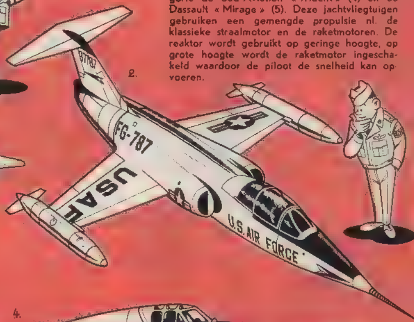
VANDAAG presenteren we enkele puike interceptiejagers wier namen trouwens gekend zijn.

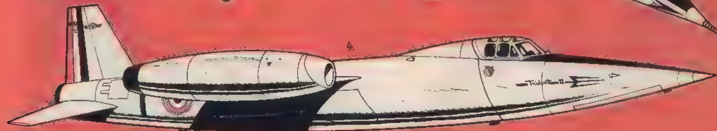
De Amerikaanse toestellen Republic F 105 « Thunderchief » (1) en Lockheed F 104 « Starfighter » (2) kunnen Mach 2 bereiken, dat is een snelheid van ongeveer 2.500 km per uur of tweemaal de snelheid van het geluid.

De English Electric P-1B (3), gebouwd in Groot Brittannië, kan dezelfde snelheid halen. Onlangs rolde in Canada het zwaarste en snelste jachtvliegtuig uit de fabriek : de Avro CF 105 « Arrow » met twee motoren en deltavleugels. Snelheid : 3.000 km per uur. Om van te duizelen !

In Frankrijk vinden we in dezelfde kategorie de Sud-Aviation « Trident » (4) en de Dassault « Mirage » (5). Deze jachtvliegtuigen gebruiken een gemengde propulsie nl. de klassieke straalmotor en de raketmotoren. De reaktor wordt gebruikt op geringe hoogte, op grote hoogte wordt de raketmotor ingeschakeld waardoor de piloot de snelheid kan opvoeren.

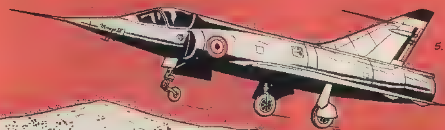

Zijn dit de laatste der Mohikanen ? Met andere woorden, de laatste jachtvliegtuigen ? Morgen zullen wellicht de telegeleide « missiles » de taak van de interceptievliegtuigen overnemen.

EINDE

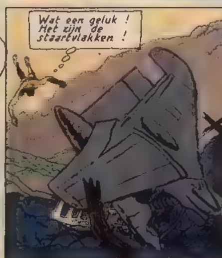
OPERATIE JUPITER

Dan Cooper wenst het geheim van het equatoriaal woud op te

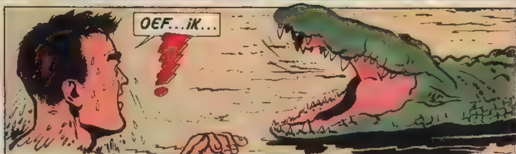

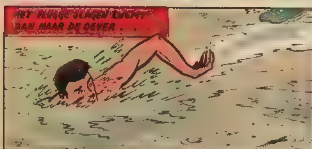

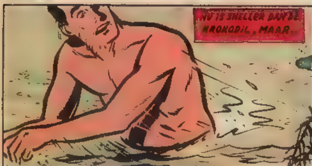

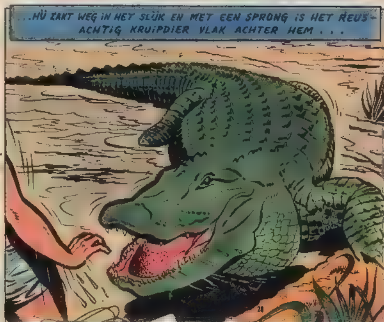

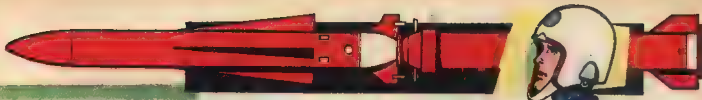

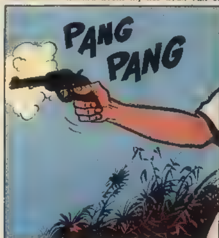

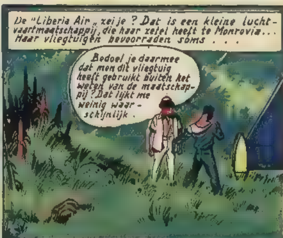

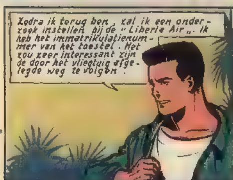
TEKST EN TEKENINGEN DOOR A. WEINBERG

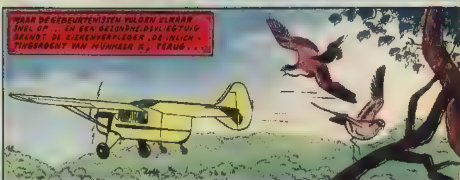
...ren. Samen met Dr Richard zoekt hij het wrak van een vliegtuig...

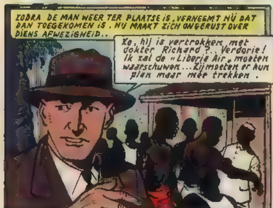

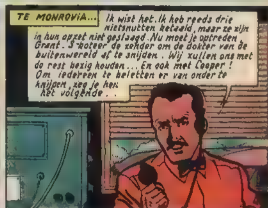

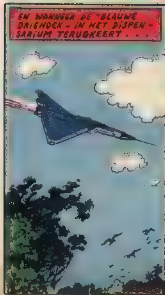

BURNS...

XVIᵉ hoofdstuk van onze roman
DE SAMOERAI VAN DE ZWARTE ZON

Marc Larcher en Ted Mulligan zoeken een schat die door de Japanners op een eilandje verborgen werd. Hun plannen worden gedwarsboomd door de Samoeraï van de Zwarte Zon. Marc vond het spoor van Burns die een deel van het geheim dokument bezit...

MET een zucht van verlichting sloeg Marc de deur van de drukkend hete telefooncel achter zich dicht. Zijn hemd kleefde aan zijn rug toen hij de hall van de Enquiror verliet. De bries die van de baai kwam, was fris en deed hem klappertanden. Hij stapte in een taxi en gaf de chauffeur het adres dat hij zo juist verkregen had. De gele wagen reed door de dicht bevolkte wijken van de voorsteden met buildings die allemaal volgens hetzelfde patroon gebouwd waren. Dan kwamen ze op een autosnelweg die blonk van de regen. Nabij een drive-in movie (1) verlieten ze de autosnelweg en reden een kleine straat in die door uitgestrekte boomgaarden slingerde. Zonder vertragen reed de taxi door een dorp en sloeg daarna een met platanen omzoomde dreef in. Op het einde van de dreef een smeedijzeren hekken en een muur die een groot park omzoomde. Rechts aan de ingang hing een klein plaatje « Psychiatric Institute ». Marc belde aan en een portier in uniform opende de poort. Hij moest lang aandringen alvorens de portier bereid was de direkteur te verwittigen. Eindelijk ging hij dan toch naar de portiersloge om er te telefoneren. Na een tijdje kwam hij terug. De taxi mocht het park binnen rijden. Het gebouw was groot en massief, slechts hier en daar vensters voorzien van een stevig traliewerk.

De direkteur wachtte hem op. Hij was klein, rond, droeg een goudomrande bril en was van het hoofd tot de voeten in het wit gekleed. En nogmaals moest Marc Larcher zijn geschiedenis opdissen. Deze laatste scheen geloofwaardig, want de geneesheer deed teken hem te volgen.

— Je mag die ongelukkige man zien. Het is inderdaad de politie van San Francisco die hem nu tien jaar geleden aan onze zorgen toevertrouwde. Ik vrees dat je hem niet zal herkennen. Hij moet in die tijd wel sterk veranderd zijn.

— En is zijn toestand er intussen op vooruit gegaan?

— Neen, we hebben het onmogelijke gedaan om zijn geheugen wakker te schudden, maar wij hebben geen resultaat bereikt en alle hoop moeten opgeven. Misschien gelukt het je een naam op dat gelaat te zetten? Nu, we zullen afwachten.

Marc volgde de dokter door een groot, koud en triestig vertrek. De muren waren bekleed met talrijke schilderijen met schreeuwende kleuren en op kleine tafels stonden eigenaardige voorwerpen.

— Dat is het werk van onze zieken, verklaarde de dokter. Zij die kalm zijn mogen werken en velen van hen zijn handig. Sommigen schilderen, anderen beeldhouwen of knutselen. De meeste bezoekers kopen een schilderij of een of ander voorwerp en dank zij dit geld kunnen wij onze zieken het leven een beetje veraangenamen. De man die je meent te kennen is heel begaafd. Hij versiert vazen, waaiers, enz..

— Ja, dat kan best. Mijn vriend was tekenaar.

— Zo, tekenaar?... En, verbleef hij in het verre Oosten?

De zeeman schrok even en wierp een wantrouwige blik op de psychiater. Deze had de vraag echter zonder enige bijbedoeling gesteld.

— Hij heeft de oorlog in de Stille Oceaan meegemaakt.

— Dat verklaart dan die vreemde obsessie. De man die jij meent te kennen tekent draken, duivels of Japanse landschappen. Het is best mogelijk dat de gevechten, die hij ginds heeft meegemaakt, schuld hebben aan zijn ziekte.

Marc antwoordde niet. Zijn keel was als dichtgeknepen. Hij wist immers waar de oorzaak van de vreemde en tragische obsessie van Burns lag. Het stond thans vast dat de zieke die hier verpleegd werd niemand anders kon zijn dan Burns.

De dokter opende een smalle cel en Marc Larcher schrok toch even, want de man, die hij daar zag, was een grijsaard. Hij zat ineengedoken op een lage stoel achter een tafel vol penselen en verftubes. Zijn haar was wit en zijn gelaat met diepe rimpels

doorploegd. Het meest opvallende was echter de dwaze en starre blik. Die ogen geleken op twee vensters geopend boven een donkere afgrond. Marc huiverde...

— Er is bezoek voor je, mijn beste, zei de psychiater. Het is een vriend van weleer...

De man zette de vaas neer die hij beschilderde en Marc merkte dat heel de kamer gevuld was met grote en kleine vazen, versierd met Japanse tekeningen en inscripties. De zieke keerde zich naar z'n bezoekers en het was net of zijn ogen staarden dwars door hun hoofden heen naar een onzichtbaar punt op de muur achter hen.

— Hello, Lou !

De man verroerde niet en Marc herhaalde de naam verschillende keren nadrukkelijk.

— Lou Burns... Hello, old chap... Ik ben Mulligan... Ted Mulligan. Tracht je te herinneren. Wij vormden eens een onafscheidelijk trio... met Gino Antonelli, weet je dat niet meer ?

De zieke staarde steeds in het ijle en het was net alsof hij er helemaal niets van begreep. Marc herbegon dus langzaam en geduldig maar dat gezicht, dat als het ware uit hout gesneden was en waarop geen enkele spier vertrok, ontmoedigde hem. Ondanks de aanwezigheid van de dokter beproefde hij toen iets anders. Hij boog zich naar Burns toe en fluisterde :

— En de boodschap ?... Wat heb je er mee gedaan ?... Heb je ze aan de Samoeraï van de Zwarte Zon gegeven ?

Was het een illusie of was het werkelijkheid ? Marc meende dat er een lichte huivering over de verstijfde gelaatstrekken van de zieke gleed. Het was net als een zachte bries die over een roerloos watervlak streek. Even knipperde hij met de ogen, doch onmiddellijk nadien was het gelaat alweer als van marmer. Marc drong aan, herhaalde zijn vragen, maar de gehallucineerde uitdrukking van de ongelukkige veranderde niet meer.

— Ziet u, zei de psychiater, er is geen hoop. Zijn geheugen is dood. Kom, wij laten hem met vrede. Het vermoeit hem als je hem zo lang naeen vragen stelt. Je kan steeds terugkomen. Denk je werkelijk dat het je vroegere vriend is ?

— Ja, ik ben er zeker van.

— In dit geval zal je wel een verklaring in die zin willen afleggen en mij je adres willen laten. Gezien de omstandigheden waarin de arme man werd opgenomen, denk ik dat het mijn plicht is de politie te verwittigen... Heeft hij nog familieleden ?

— Neen, dat geloof ik niet. Maar ik wil graag iets voor hem doen. Ik hoop dat ik spoedig over wat meer geld zal beschikken en dan...

— Ik dank je !

Bij de deur keerde de dokter zich naar de zieke die steeds onbeweeglijk op zijn stoel zat en vroeg :

— Wel, mijn beste, geef je je vriend geen klein souvenir mee ?

Gelijk een automaat nam Burns een vaas tussen de vele die in de kamer stonden en overhandigde ze met een afwezige blik aan Marc. Hij bleef totaal onverschillig voor de dankbetuigingen van de zeeman.

Enkele minuten later nam Larcher afscheid van de psychiater nadat hij een formulier had ingevuld en enkele dollars had nagelaten voor Burns. Hij was erg ontmoedigd. Hij had gehoopt iets te kunnen oproepen in het geheugen van de zieke, maar dat was blijkbaar niet het geval geweest. Thans kon alleen nog een mirakel hem het derde fragment van het dokument in de handen spelen, datgene dat het bezit geweest was van Burns en dat de Samoeraï hem meer dan waarschijnlijk ontrukt hadden.

★

DOOR de gietende regen reed Marc met de taxi terug naar San Francisco. Onderweg, meer omdat hij niets te doen had dan uit belangstelling, nam hij de vaas en bekeek ze aandachtig. Op het glad porselein was een ingewikkelde tekening gepenseeld en daaronder een Japanse tekst. Waarschijnlijk gaf de tekst de verklaring voor de tekening. Larcher ontcijferde de eerste tekens en plotseling werden zijn ogen rond van verbazing en begon zijn hart heftig te bonzen. Hij onderdrukte een kreet en zette de lektuur voort. Er waren tekens die hij niet kon thuis brengen, maar er waren er ook andere. Toen hij op het einde gekomen was, zag hij bleek van vreugde en opwinding. Op de vaas stond niet een of ander fantastisch verhaal, maar enkele klare en duidelijke topografische inlichtingen. Het derde deel van de puzzle, het deel dat de sleutel naar de schat gaf en dat hij tevergeefs getracht had aan een zieke te ontrukken, stond hier op het porselein geschilderd.

(1) Cinema waar men per auto binnen rijdt.

Volgende week :

DE GROENE PAPEGAAI

SURCOUF

KONING VAN DE KAPERS

L. & F. FUNCKEN

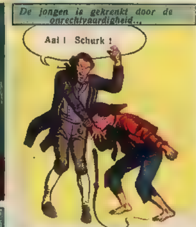
KAPERS mogen niet verward worden met zeerovers, die alles roven wat in hun bereik valt. Een kaper is een zeeman die in oorlogstijd kapersbrieven heeft gekregen van zijn rechtmatige heer, en die alleen de vijandelijke schepen aanvalt en opleidt. Zo was Jan Bart een van de grote kapers onder Lodewijk XIV, die samen met zijn strijdgenoten op de Engelsen ontelbare schepen heeft veroverd. Een eeuw later bleek Surcouf koning te zijn van de kapers van alle tijden...

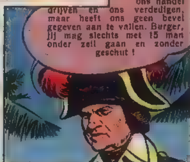

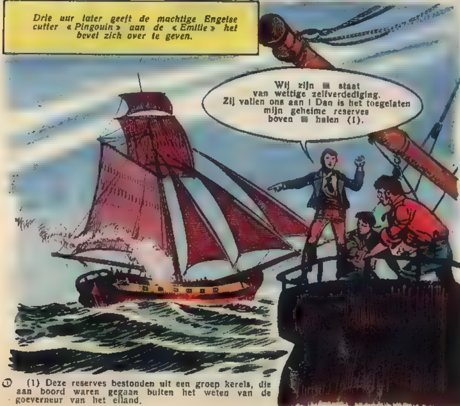

(1) Deze reserves bestonden uit een groep kerels, die aan boord waren gegaan buiten het weten van de goeverneur van het eiland.

Twee maanden later keert hij met een ganse vloot gekaperde schepen en levensmiddelen voor een jaar terug.

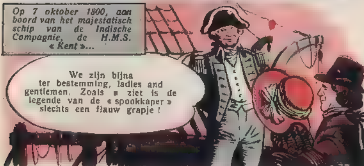

De Engelsen hebben de naam Surcouf leren vrezen.

Deze moessonmist kunnen we gebruiken. Surcouf bevindt zich op honderd mijlen van hier. We zullen er doorgeraken.

Maar gebruik makend van een nog dichtere mist...

Vooruit, mannen ! Springen !

En enkele minuten later...
Mijne heren, ekskuseer, maar uw schip behoort mij toe !

Op 7 oktober 1800, aan boord van het majestatisch schip van de Indische Compagnie, de H.M.S. « Kent »...
We zijn bijna ter bestemming, ladies and gentlemen. Zoals u ziet is de legende van de « spookkaper » slechts een flauw grapje !

De uitkijkpost signaleert aan stuurboord een klein, niet geidentificeerd schip !
Dat is waarschijnlijk het pilootschip van de monding van de Ganges !

Neen, commodore ! Die vlag... is de vlag van Surcouf !
Laadt de 60 kanonnen ! U zal een historisch moment beleven. Het einde van de beruchte kaper Surcouf !

Met alle zeilen uit vaart het kleine kapersschip recht op zijn grote vijand af...
Dat is nu de strijd tussen de zeemeeuw en de albatros, maar wij moeten het schip in handen krijgen !

De arme jongen loopt zijn ondergang tegemoet ! Mikken... Vuur !

In 1801 toen de vrede van Amiens werd getekend, had de kaperskapitein, die amper 28 jaar oud was, meer dan veertig vijandelijke schepen veroverd.

VERBODEN ZONE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR FRANS CRAENHALS

Maggy en Teddy maken kennis met mijnheer Ribiero. Deze laatste zal een expeditie naar het Leopold II-meer leiden...

In hotel Cosmopolis praten Maggy en Teddy nog steeds met Ribiero. Vooral Teddy is erg geboeid.

Het is dus echt waar. Indien je de gelegenheid kreeg zou je me vergezellen?

Ja, mijnheer Ribiero, te meer daar wij gedurende twee maanden niet zullen optreden in het cirkus.

Haha, ik heb het gevonden! Ik weet wat jullie wensen en dat schikt zich prachtig! Twee neven zouden me vergezellen, maar ze hebben hun reis op het laatste nippertje afgelast. Hier heb ik nog hun biljetjes voor het vliegtuig. Ze zijn voor jullie!

Hahaha! Zie je wat een gezicht die twee opzetten! Ik maakte slechts een grapje! Ik vertrek morgen, maar jullie krijgen nog drie weken om een beslissing te nemen... Maar doe niet zoals mijn neven, he!

Onze vriend schijnt me erg veranderd!

Inderdaad! Ik wist niet dat Ribiero zo vrijgevig was... Hahaha! We zouden moeten geloven dat whisky de zeden verzacht...

He, jullie kwatongen! De Ribiero waarover jullie praten is dood. Ik houd er van iemand plezier te doen en de drank doet daarbij niets terzake... Barman, breng ons nog een glaasje!

Op dit ogenblik komt mijnheer Tockburger binnen. Hij is erg ongerust over het uitblijven van Teddy en Maggy.

Hallo, Tockburger! Jij ontbrak er nog aan! Kom binnen!... Het is hier een echt familiefeest.

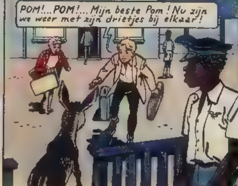
Hij wordt op de hoogte gebracht van de plannen van Ribiero en geeft zijn toestemming...

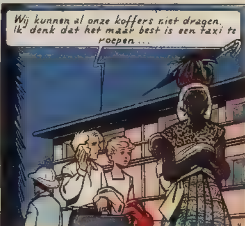
Die reis kan ik jullie niet weigeren. Jullie zijn echte zondagskinderen!

Mogen we?

(Wordt voortgezet.)

DE ERFENIS VAN
PIETRO ANGELI

Verhaal van YVES DUVAL **Geïllustreerd door Fr. FUNCKEN**

ONIO ANGELI, die op een schone en klare morgen in de maand april van het jaar 1487 Venetië binnen reed, was stomverbaasd over de weelde van de gebouwen en de klederen die de Venetianen droegen. Met zijn zware reiskleren en zijn paard dat met slijk overdekt was, moest hij er uitzien als een boer naast die elegante Venetianen met hun fluwelen wambuizen, bestikt met goud en zilver.

Tonio was echter gelukkig, want na twintig jaar kwam hij uit Spanje terug naar zijn vaderstad. Toen hij vier jaar oud was verloor hij zijn moeder en zijn vader, Pietro Angeli, een van de grootste reders van Venetië, zond hem naar een oom die in Catalonië een groot landgoed beheerde.

« Hoe zou mijn vader er uitzien ? vroeg Tonio zich af terwijl hij over het prachtig Sint-Marcus plein reed. Ik kan mij de trekken van mijn vader niet meer herinneren en zelfs als ik dit kon, zou mij dit niet veel helpen, want hij moet in twintig jaar tijd wel veranderd zijn. Zou ik op hem gelijken ? Mijn oom zei, dat ik het levend portret van moeder zaliger ben... »

Van het huis waarin hij eens had gewoond herinnerde Tonio zich ook niets meer. Zijn oom had hem het adres gegeven en nieuwsgierig en ontroerd naderde hij de grote woning uit witte steen.

— Is signor Pietro Angeli thuis ? vroeg de jonge man aan de portier. Zeg hem dat zijn zoon Tonio uit Spanje teruggekeerd is.

De portier bekeek de jonge reiziger wantrouwig en antwoordde :

— Signor Pietro Angeli is sedert een maand dood. Ik zeg het je zo brutaal omdat ik er van overtuigd ben dat je een bedrieger bent en dat je je wenst meester te maken van de erfenis. Je bent al de derde die beweert dat hij de zoon van Pietro Angeli is. Notaris Baptista zal vreemd opkijken ! Het spijt me, maar ik heb het bevel gekregen niemand in deze woning binnen te laten...

De deur werd dicht gesmakt en daar stond Tonio helemaal ontdaan op de drempel van het prachtig palazzo. De vreugde eindelijk zijn vader en zijn geboortestad terug te vinden was als bij toverslag verdwenen. Zijn vader die hij eigenlijk nooit had gekend, maar wiens brieven hij steeds met zoveel genoegen had gelezen en waaraan hij al die jaren met tederheid had gedacht, was dood. Het was om dit vreselijk nieuws te krijgen, dat hij zoveel weken aan een stuk doorheen Spanje en Frankrijk was gereden. Hij kreeg niet eens het recht het huis binnen te treden waar hij geboren werd en waar zijn vader had geleefd. Meer nog, men zei dat hij een bedrieger was. Van zijn eerste ontroering bekomen, ging Tonio op zoek naar notaris Baptista, die er mee gelast was de erfeniskwestie te regelen.

— Vriend, zei de notaris, ik wil je graag geloven, maar wat doe ik dan met die twee andere jongelui ? Ook zij zeggen dat ze recht hebben op de erfenis van Pietro Angeli. Wij weten dat onze vriend Angeli slechts één zoon had en thans moet die jouw leeftijd hebben. Hij verliet Venetië in 1467 en was toen vier jaar oud. Hij werd opgevoed bij een oom in Spanje. Wat bewijst me nu dat jij de ware zoon van de grote reder Pietro Angeli bent ?

— Maar ik zeg het je, ik zweer het je !

— Goed, maar dat is geen wettig bewijs. Kan je me zeggen hoe het huis van je vader er van binnen uitziet ?

— Ik was vier jaar toen ik dit huis verliet, ik herinner me niet meer hoe het was.

— Je hebt misschien brieven geschreven door signor Pietro ?

— Ja, ik kreeg veel brieven in de twintig jaar tijd, maar ik liet ze in Spanje.

— Dat is erg jammer. Zijn er geen mensen in Venetië die je eens bij je oom in Spanje hebben ontmoet en die zouden k... nen bewijzen dat je werkelijk de zoor... de afgestorvene bent ?

— Neen, ik ken hier niemand ... pas hedenmorgen in de stad to...

ver...

DE ERFENIS VAN
PIETRO ANGELI

VERVOLG VAN BLADZIJDE 25

HET is de eerste keer in mijn lange loopbaan van notaris dat ik voor zulk een probleem geplaatst ben. Een maand is verlopen sedert de dood van signor Pietro Angeli, er zijn drie erfgenamen alhoewel de reder slechts één kind had. Ik zal de Hoge Raad kennis geven van dit feit en wij zullen samen naar een oplossing zoeken. Ik geef u wel nader bericht.

DRIE dagen lang wandelde Tonio droevig en eenzaam door zijn geboortestad. Hij had gelukkig geld bij zich en hij had een onderkomen gevonden in een hotel. Voortdurend zocht hij naar een herinnering uit zijn prille kindsheid, naar een detail dat de atmosfeer van het grote huis van zijn vader zou weergeven, naar iets dat zou kunnen beletten dat men hem de erfenis van zijn vader ontstelen zou.

De vierde dag kreeg hij het bevel de volgende morgen naar het tribunaal te komen. Hij ging er naar toe en vond daar de twee andere jonge rivalen die eveneens uitgenodigd waren. De president in een lang rood kleed gaf hen teken naar voren te treden.

— De Hoge Raad werd door notaris Baptista in kennis gebracht van het probleem waarvoor deze laatste geplaatst is. U beweert dus alle drie recht te hebben op de bezittingen van signor Pietro Angeli ? U hebt echter geen wettelijke bewijzen en het is daarom dat wij een middel hebben gevonden om de waarheid aan het licht te brengen. Pietro Angeli was tijdens zijn leven deken van onze boogschuttersgilde. Hij was een scherpschutter en wij menen dat de zoon, net als zijn vader, de boog meesterlijk moet kunnen hanteren. U zult dus uw kunde moeten tonen. Het doelwit werd in de gang hiernaast opgesteld...

Om de beurt werden de kandidaten geroepen om voor de magistraten hun talent als boogschutter te bewijzen. Tonio was de derde; dat was vanzelfsprekend vermits hij laatst aanspraak had gemaakt op het erfdeel. Toen hij aan de beurt was, keek hij naar het doelwit dat in de lange gang was opgesteld. Het was een groot portret van een man, dat op een schildersezel was gezet. Het was een geschilderd portret en bovenaan en links onderaan zag men een klein gaatje veroorzaakt door de twee eerste pijlen.

« Mijn voorgangers zijn niet vertrouwd met een boog, dacht Tonio. Het zal me niet veel moeite kosten om te overwinnen ! »

Rustig en zegezeker maakte hij zich klaar om de boog te spannen. Maar plotseling ging er een schok door hem heen. Op het portret van de onbekende man voor hem, herkende hij zijn eigen zachte, ernstige ogen, die gesloten wilskrachtige mond, die lippen waarop een glimlach zweefde... Ja, dat was het vage beeld dat hij bewaarde van de man die hem als kind in de armen had genomen en die 's avonds bij zijn bed had gezeten om hem op stille toon wonderlijke reisverhalen en avonturen te vertellen. Dat was het portret van zijn vader !

Tonio gooide de boog en pijl neer en riep :

— Neen, ik verkies het mijn erfdeel te verliezen en heel mijn leven arm te blijven, dan naar het portret van mijn vader te schieten.

— Wachters, riep de president, neem die twee bedriegers gevangen. Jij, Tonio, bent de ware zoon van de edele Pietro Angeli, want je hart heeft gesproken !

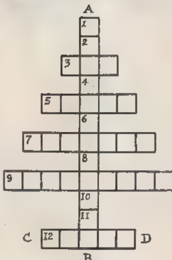
SPEEL MEE

KRUISWOORD

1. — Windrichting (afk.)
2. — Romeins cijfer voor één.
3. — Naaldboom.
4. — Romeins cijfer voor 2000.
5. — Afgeknotte boom.
6. — Eminentie (afk.)
7. — Boom waarvan de bast kurk levert.
8. — Romeins cijfer voor 160.
9. — Boom met vruchten die gebakken als tarwebrood smaken.
10. — Keizer, imperator (afk.).
11. — Excellentie (afk.).
12. — Ontdekt iets met vlijt en inspanning.

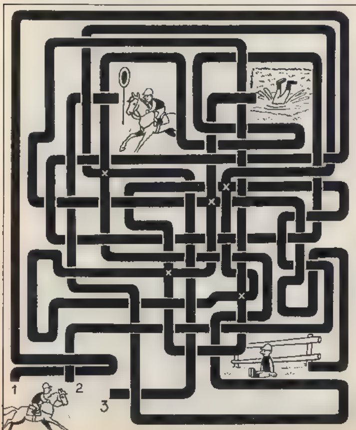
Ingevuld, zoals het moet, leert U deze gestileerde boom (lees de tekst van A tot B et van C tot D) dat volharding wordt beloond.

De oplossing krijg je volgende week.

STEEPLE-CHASE

Een van de wegen leidt naar het einddoel. Welke? Dat moet je zelf uitmaken. Slechts op de kruispunten aangeduid met een wit kruisje mag je van richting veranderen.

DE ZONEN VAN LAMBIK

ONDER VRIENDEN...

Jansens : Met Pepermans wil ik niets meer te doen hebben. Ik had nog geen tien minuten met hem gepraat, of hij zei me dat ik een domkop was.

Peters : Ik vraag me af waarom Pepermans zolang gewacht heeft om je dat te zeggen ?

HIJ WIST HET NIET

JAN en Jef reisden als passagiers op een schip. Nu was er een man gestorven. Hij werd in een kist gelegd en op bevel van de kapitein liet men de kist in het water glijden. Maar de kist bleef drijven.

De kapitein liet de kist ophalen en deed ze met kolen bijvullen. Deze maal verdween ze in de diepte en Jef begon te lachen.

— Wat is er ? vroeg Jan.

— Wel, ik wist wel dat hij naar de hel ging, maar dat hij zijn kolen moest meenemen, dat wist ik niet !

RAAK

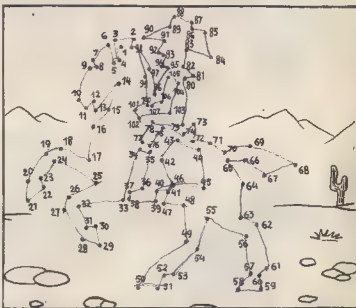
— Zeg, Hugo, was jij het die tegen mijn vriend zei dat ik een ezel ben ?

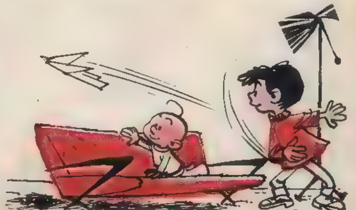
— Neen, dat wist die reeds lange tijd !

EEN SLIMME AAP

Een oppasser van Ouwehand's Dierentuin in Nederland maakte de kooi van een chimpansee schoon. Deze laatste keek toe tot hij plotseling een geniaal idee had. Hij kwam stilletjes achter de oppasser aan en gapte vliegensvlug de sleutel van de kooi uit diens jaszak. De chimpansee klauterde er mee tot tegen de zoldering van zijn kooi en weigerde halsstarrig naar beneden te komen. Ten slotte deed hij dit toch maar hij nam z'n voorzorgen, hij gooide de sleutel door de tralies naar buiten ! Er was niemand in de omgeving en de kooi was op slot. De oppasser was dan wel verplicht de chimpansee gezelschap te houden, ook nadat de kooi was schoongemaakt. Een uur later kon de man door een kollega verlost worden !

Maak deze tekening vlug zelf

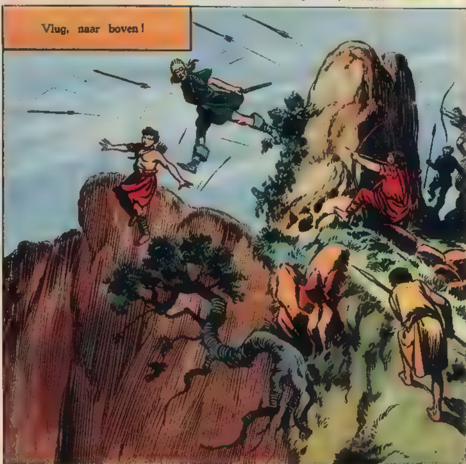

DE ERFENIS VAN SIGURD

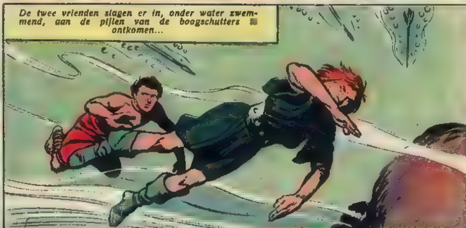
TEKST EN

Harald en zijn jonge vriend zijn aan de oever van de zee aangekomen. Ze menen dat ze gered zijn maar...

(Wordt voortgezet.)

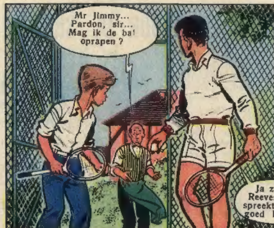

JARI EN DE KAMPIOEN

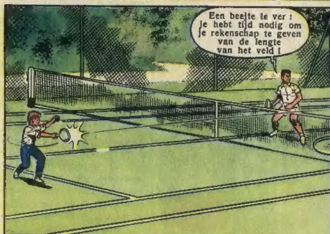

door RAYMOND REDING

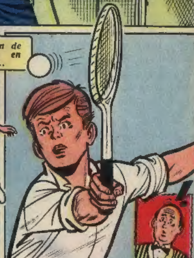
Jimmy Torrent moest zijn loopbaan als chirurg opgeven tengevolge van een autoongeluk. Jari kan er hem van overtuigen dat hij de beste tennisspeler ter wereld zou kunnen zijn...

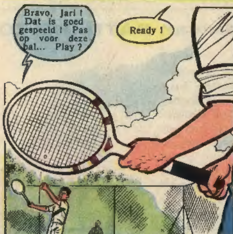

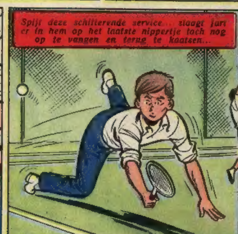

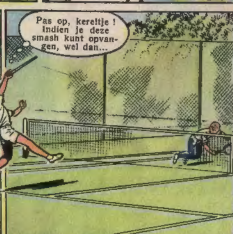

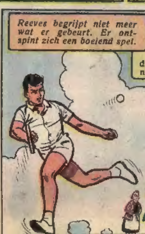

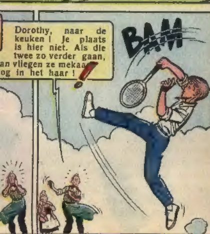

STEMMEN OP VIER WIELEN

TE Hannibal in de Verenigde Staten hebben de autoriteiten een nieuw systeem uitgedacht om de kiezers toe te laten hun stem uit te brengen. Ze mogen het voortaan per auto doen. Ze krijgen hun kiesbulletin toegestoken, vullen het in (steeds in hun auto) en werpen het een eind verder in een hen aangereikte bus.

DITJES EN DATJES

- **In Frankrijk werd er een soort glas op de markt gebracht waarin men spijkers kan slaan.**

- **Een onzichtbaar net uit synthetische vezels zal over de voorgevel van de katedraal van Salzburg gespannen worden om te verhinderen dat de duiven er nog zouden nestelen.**

EEN SCHAT VAN EEN POP

NIEUWE poppen hebben gewoonlijk iets plechtigs, iets feestelijks. Ze worden trouwens ook meestal geschonken ter gelegenheid van een feest. Ze worden op een salonkussen gezet en moeten behandeld worden als porselein. Die poppen gelijken maar weinig op de kleine meisjes van vlees en bloed die ál te graag ongekamd en met een groezelig schortje rondtollen. In Amerika werd thans een pop vervaardigd naar een tekening van de karikaturist William Steig. Het is een echte voddepop met stekelhaar en een triestig snuitje en ze kent een reuzesukses. De Amerikaanse meisjes kunnen haar wassen, kammen en nieuwe, mooie kleren aantrekken, enz. Het is in één woord een schat van een pop!

MEESTER AAN BOORD

HET Frans troepentransportschip « Pasteur » werd aangekocht door een Duitse zeevaartmaatschappij. Deze laatste heeft al heel wat last gehad met de klandestiene passagiers aan boord. Na een episch gevecht konden er twintig gevangen worden naar er blijven er nog zestig, die menen dat zij, zoals voorheen, meester zijn aan boord. Het gaat hier om katten die eens jacht maakten op de ratten die het schip verpestten. De ratten verdwenen, de katten bleven. Of ze thans van honger zullen moeten omkomen omdat ze weigeren hun schip te verlaten? Wie weet... Ondank is immers 's werelds loon!

DE PO

GEEN WATER VOOR DE SHERIFF!

TE Holy City, in Californië wordt er de laatste tijd veel gedronken, het bierverbruik bv. was nooit te voren zó groot. De oorzaak daarvan is eenvoudig: het drinkwaterreservoir is ingestort. De sheriff is er van overtuigd dat er sabotage in het spel is. Indien het een ongeluk is, dan is het echter meer dan waarschijnlijk dat het nieuw reservoir — indien het ooit gebouwd wordt — geen lang leven zal beschoren zijn! We beklagen de scheriff.

HAARJUIST

HET Instituut voor Natuurkunde van de Wetenschappelijke Academie van Moskou kreeg het meest preciese uurwerk ter wereld. Na een jaar is het een tien miljoenste van een sekonde minder precies. Na 600 miljoen jaar zal het een minuut voorlopen of een minuut achter blijven.

Spindraad en pijptabak

WEET je dat de spinnen bijdragen tot de ontdekking van planeten? Sommige dwarsarmen van een telescoop zijn inderdaad gemaakt uit twee spindraden loodrecht over elkaar gespannen. De chewing gum is samen met Lindbergh en de « Spirit of St.Louis » de geschiedenis ingegaan omdat Lindbergh, tijdens z'n eerste eenzame tocht over de Oceaan, z'n kompasspiegel met een stukje chewing gum vasthechtte. Weet je dat de objectieflenzen van een precisiezoeker gepoetst worden met babyluiers? Pijptabak gebruikt men in de vorm van rook om het ventilatiesysteem van sommige apparaten te testen.

De woede van BATTLING TOM

DE Japanse televisie presenteerde een sensationele boksmatch tussen Kinjiro en Battling Tom. De eerste is een Japanner, de tweede is een... zes jaar oude kangoeroe. In het begin ging alles opperbest. De twee rivalen dansten in het rond en voerden schijnbewegingen uit. Tom vond zijn tegenstander erg sympatiek want hij drukte hem teder in de armen. Kinjiro gaf hem echter een flinke rechtse. Dat liet onze kangoeroe zich niet welgevallen. Hij duwde Kinjiro in de koorden. Op de achterste poten en gesteund op z'n staart begon hij hem nu lekker af te troeven. De gong weerklonk en beide boksers kregen een minuut rust. Men meende dat Tom intussen zou bedaren, maar daar was geen spraak van. Toen hij weer tegenover Kinjiro stond, gebruikte hij z'n twee voorpoten opnieuw en met evenveel kracht. De Japanner moest het onderspit delven en de scheidsrechter verklaarde dat Battling Tom de overwinnaar was. Hij weigerde echter in de ring te treden om de poot van de winnaar in de hoogte te steken. Men vraagt zich af waarom?

stiljon

Geschiedenis zonder woorden.

EEN LELIJKE STREEK

IN Warschau verklaarde een Amerikaans geneesheer dat Chinese varkens de Aziatische griep naar Europa brachten. Dit nieuws werd meegedeeld door een Frans dagblad dat het, op zijn beurt, had gekregen van een Engels nieuwsagentschap. Intussen is dat varkentje alweer gewassen en hebben we geen last meer van de A-griep. Gelukkig maar!

EEN OUDE DAME ZONDER NAAM

TE Scunthorpe, in het graafschap Lincolnshire (Groot Brittanniё) woonde er een lieve oude dame. Iedereen mocht haar graag en zowel de bakker als de wijkagent en de postbode groetten haar steeds met een vriendelijk « Dag, Ma! ». Nu is die oude dame schielijk overleden en is men tot de vaststelling gekomen, dat niemand weet wie « Ma » eigenlijk is en niemand haar ware naam kent. Ze werd begraven door heel het dorp, ze kreeg veel bloemen en op haar eenvoudige grafzerk werd gebeiteld : « Hier rust onze lieve, goede Ma. »

Is dat geen ontroerende geschiedenis ?

HALLO, OBER! HALLO, OBER!

SOMMIGE grote hotels installeerden een klein zendtoestel en gaven aan sommige leden van het personeel een zak-ontvangtoestel. Dank zij deze uitrusting kunnen de klanten het gewenste vlugger bestellen dan dit per telefoon mogelijk is. Steeds vlugger schijnt dus ook hier de leuze.

DE ROBOT WEET ALLES

HET station van Zürich kreeg een robot die de reizigers alle gewenste inlichtingen geeft. Er zijn zes en twintig gleuven die corresponderen met de letters van het alfabet. In deze, welke de beginletter draagt van de Zwitserse stad waarheen hij zich begeeft, steekt de reiziger een muntstuk en krijgt onmiddellijk de uren van de treinen, de reisroute en zelfs de lijst van de hotels waar hij kan logeren.

CHOCOLADE EN VEILIGHEID

EEN Duitse chocoladefabriek bracht chocoladerepen op de markt waarop de verschillende verkeerssignalen in kleuren gedrukt staan; dit waarschijnlijk met het doel de lekkerbekken de meest elementaire verkeersreglementen bij te brengen.

EEN BIJBEL EN VIJF POND BOETE

THOMAS F. Mac Grall verscheen voor een Londense rechtbank omdat hij een bijbel uit een openbare boekerij had gestolen. Thomas verklaarde z'n diefstal als volgt : « Men vertelde me dat er interessante dingen in dat boek staan... » — « Dat is juist, zei de rechter, en er is ondermeer een paragraaf dat jou persoonlijk sterk zou moeten interesseren. Er staat nl. geschreven « Gij zult niet stelen ». De rechtbank was nochtans niet al te streng: Thomas kreeg 5 pond boete.

Het weekblad « KUIFJE » : 13e jaargang. Lombard Uitgaven, Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 —
Abonnement : 5 fl. per kwartaal.

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents. BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 31, rue du Louvre, Paris IIe
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA Inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Belg. Congo en buitenland*	*Canada en Ver. Staten*
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea.

30-1-58

NIEUWS IN HET KORT

● De eerste atoomijsbreker ter wereld die in Sovjet Rusland gebouwd werd en waarover we reeds spraken, klieft door 2 meter dik ijs als door boter. Hij verbruikt per dag slechts 45 gram « kernbrandstof ». De kajuiten zijn ingericht voor 1 of 2 personen, er is een muzieksalon, een bibliotheek, een bakkerij, een spuitwaterleiding en twee hefschroefvliegtuigen.

● Weet je wat Peru betekent ? Dat komt van het Inca-woord Viru en wil zeggen vruchtbaar land. Onder de Inca's was het bijzonder vruchtbaar, thans heeft men het zover gebracht dat Peru nog slechts een grote woestijn is !

● Willy Crommentuin, die nog maar pas 15 jaar is, deed mee aan een wedstrijd voor herenkappers. Hij kapte zo knap dat men hem de eerste prijs gaf en hij thans als een der beste herenkappers van Nederland geldt.

VUURTOREN GEWENST

IN een Londense krant kon men volgende aankondiging lezen : « Men vraagt dringend een vuurtoren. De personen die een vuurtoren zouden willen verhuren of verkopen, worden verzocht onmiddellijk naar dit blad te schrijven. »

Wij weten niet of de man die een vuurtoren wenst ook antwoord heeft gekregen !

DUIZENDJARIGE STRUISVOGELS

NABIJ Heliopolis in Egypte vonden arbeiders die de fondamenten legden van een nieuwe school, twee gemummificeerde struisvogels. Ze waren nog in perfekte staat en de bijgeroepen experten verklaarden, dat die struisvogels duizenden jaren geleden tot mummie werden verpakt. Een juiste datum is natuurlijk moeilijk te bepalen evenals het juiste « waarom ».

S.O.S METEOREN !

door E.P. JACOBS

Het slecht weer, dat over heel West-Europa heerst, veroorzaakt heel wat herrie. Mortimer rijdt per taxi naar prof. Labrousse, direkteur van het Frans nationaal meteorologisch instituut...

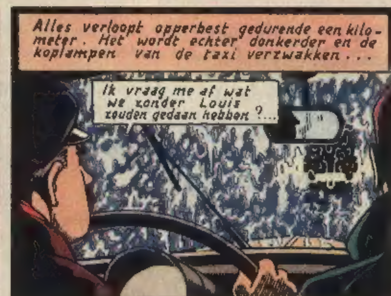

(Wordt voortgezet.)